

med Naturalier uden Betaling eller til nedsat Pris til uformuende eller mindre bemidlede Beboere i Kommunen.

Den principielle Forskel mellem de i §§ 1 og 2 nævnte Foranstaltninger ligger i, om de paagældende Foranstaltninger træffes til Bedste for Kommunens Befolkning i Almindelighed (§ 2), eller om de gaar ud paa at yde Bistand til en Del af Beboerne, hvem der er givet en særlig Stilling efter denne Lov (§ 1).

De Beboere, til Bedste for hvilke de i Lovens § 1 nævnte Foranstaltninger kan træffes, skal være *uformuende eller mindre bemidlede*. Men det maa overlades til vedkommende kommunale Myndigheder at afgøre, hvilke Beboere de — ogsaa under Hensyn til Dyrtiden — vil regne for uformuende eller mindre bemidlede; særligt bemærkes, at det i hver enkelt Kommune staar Kommunalbestyrelsen frit for at bestemme, om dette Spørgsmaal skal afgøres ved et Skøn i hvert enkelt Tilfælde, eller om man til Vejledning vil fastsætte en Indtægtsgrænse, saaledes at Personer, hvis Indtægter overstiger denne Grænse, som Regel ikke kan komme i Betragtning. Det kan heller ikke være udelukket, at man med Hensyn til de forskellige Foranstaltninger paa Grund af disses Art træffer forskellige Bestemmelser om, hvem der skal kunne nyde godt af dem. Det bør dog altid have i Erindring, at Lovens Udtryk („uformuende eller mindre bemidlede“) er omfattende, saaledes at ingen, der virkelig lider under Dyrtidens Tryk, bør udelukkes fra at kunne faa Hjælp.

Naar de paagældende betegnes som *Beboere* i Kommunen, skal de altsaa have Bopæl eller fast Ophold indenfor sammes Grænser; det vil dog i denne Henseende være ønskeligt, at Spørgsmaalet om et Opholds Karakter af fast Ophold i foreliggende Tvivlstilfælde ikke forhindrer, at den paagældende Person nyder godt af en Foranstaltning, hvortil han i øvrigt erkendes kvalificeret.

Endelig maa de paagældende Beboere *ikke* være under *fast Fattigforsørgelse*. Herved er udelukket saadanne Personer, som paa det Tidspunkt, da de ansøge om Hjælp, i det hele eller væsentligst forsørges for Fattigvæsenets Regning, og hvis Fattigunderstøttelse derhos har en vedvarende Karakter (jfr. Fattiglovens Tekstudsage 1906, p. 208).

De *Foranstaltninger*, som Kommunalbestyrelserne er berettiget til at træffe i Henhold til Lovens § 1, er Ydelse dels af Pengehjælp dels af Naturalier.

Med Hensyn til Ydelsen af *Pengehjælp* fastsætter Loven, at saadan Hjælp skal ydes gennem Hjelpekassen undtagen for Københavns og Frederiksberg Kommunes Vedkommende, for hvilke der i Loven gives nærmere Regler; Bestemmelser om Ydelsen af Pengehjælp er i øvrigt givne i Lovens § 3, jfr. nedenfor.

Ved Bemyndigelsen til at forsyne ubemidlede Beboere i Kommunen med *Naturalier* uden Betaling eller til nedsat Pris er det overladt til Kommunalbestyrelserne at bestemme, hvorledes saadan Forsyning skal foregaa. Af Hensyn til Detailhandlerne vilde Ministeriet anse det for ønskeligt, at Kommunerne i saa vidt Omfang, som det skønnes foreneligt med Kommunens og Befolkningens Tarv, vilde benytte disse som Mellemed ved Vareforsyningen. Arten af de Naturalier, som den nævnte Forsyning kan omfatte, er ikke nærmere betegnet i Loven, men det ligger i Sagens Natur, at der væsentligst vil blive Tale om de vigtigste Livsfornødenheder af Levnedsmidler samt Brændsel og Belysning. Hvis Kommunen finder det hensigtsmæssigt, kan Forsyningen med Naturalier ske ved Uddeling af tilberedte Levnedsmidler eller ved Bespisning paa Stedet.

Ministeriet finder i denne Sammenhæng Anledning til særligt at fremhæve den store samfundsmæssige Betydning af, at *Børnene* ikke underernæres; man skal derfor indtrængende lægge Kommunalbestyrelserne paa Sinde i fornødent Fald at drage Omsorg for at modvirke Fare herfor gennem Børnenes Bespisning ved Kommunens Foranstaltning eller paa anden efter Kommunens Forhold hensigtsmæssig Maade.

Til § 2. Uden Statstilskud er Kommunalbestyrelserne berettigede til ifølge Lovens § 2 — uden Samtykke af højere Myndighed — at træffe yderligere Bestemmelser udover de i § 1 nævnte, vedrørende Befolkningens Forsyning med de første Livsfornødenheder af Levnedsmidler og Brændsel.

Som foran nævnt drejer det sig her om saadanne Foranstaltninger, der træffes til Bedste for Kommunens Befolkning i Almindelighed, uden at der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt de Personer, hvem Foranstaltningerne kommer til Bedste, er bemidlede eller ej.